

Arrest

nr. 194 202 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 mei 2017.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De beslissing wordt op dezelfde dag ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de gegrondheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt aan de partijen bij beschikking van 8 mei 2017 de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 14 oktober 2016.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In de eerste plaats stelt de Raad vast dat waar de verzoekende partij in haar betoog betreffende de schending van het motiveringsbeginsel verwijst naar “bovengenoemde” en “voornoemde” artikelen, zij niet in concreto aanduidt op welke bepalingen zij doelt, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk voorkomt.

De verzoekende partij betoogt doorheen haar verzoekschrift dat zij reeds lange tijd een relatie heeft met de heer K. B., met de Belgische nationaliteit, met wie zij samenwoont. Zij zet tevens uiteen dat zij de intentie hebben om te huwen, bezig waren met het nemen van de nodige stappen daartoe en dat ze op de gemeente Zaventem reeds informatie hadden ingewonnen. De verzoekende partij deelt tevens mee dat zij haar geboorteakte reeds had laten vertalen en een getuigschrift ongehuwdheid had aangevraagd en dit alles met de bedoeling om in België in het huwelijk te treden. Zij verwijst tevens naar de bewijsstukken die zij bijbrengt bij haar verzoekschrift en stelt dat indien zij over meer tijd zou hebben beschikt, zij ook bijkomende stukken zou hebben kunnen bijdragen. Zij stelt dat de gemachtigde in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel heeft nagelaten dit alles in rekening te brengen.

De Raad wijst erop dat hij zich bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad stelt in casu vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing heeft aangegeven een partner of familieleden in België te hebben. Zodoende kan de gemachtigde niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Dit geldt tevens voor de stukken die door de verzoekende partij zijn gevoegd bij haar verzoekschrift. Dit geldt des te meer aangezien de stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Gezien het bestaan van een relatie of gezinsleven niet bleek op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is het verdere betoog van de verzoekende partij dienaangaande in het kader van artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel niet dienstig.

De verzoekende partij betoogt tevens dat de gemachtigde ten onrechte stelt dat de verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres zou hebben in België. In de eerste plaatst stelt de Raad vast dat het attest van het OCMW te Auderghem van 9 november 2016 en de verklaring van de heer K. B. van 7 november 2016 waarnaar de verzoekende partij verwijst, dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde niet kan worden verweten ermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het bestreden bevel werd genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, en dat de gemachtigde specificeert dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum op het moment van haar arrestatie. De verzoekende partij gaat geenszins in op voornoemde motieven, zodat

zij deze dan ook niet betwist. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij, gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1°, niet aantoonde dat voornoemde door de gemachtigde gemaakte vaststelling niet reeds zou volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Waar de verzoekende partij verwijst naar de afwezigheid van een gekend of vast verblijfadres, wijst de Raad erop dat dit betoog het motief uit de bestreden beslissing omtrent de afwezigheid van een termijn voor een vrijwillig vertrek betreft. In casu blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partij hierbij heeft. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, maar er dient te worden vastgesteld dat op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, namelijk op 14 november 2016, de termijn van dertig dagen werd bereikt en deze thans reeds is overschreden. De verzoekende partij werd gedurende deze termijn niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar betoog hieromtrent in het kader van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. In deze mate komen deze middelen onontvankelijk voor.

De middelen lijken, in de mate dat ze onvankelijk zijn, ongegrond.”

3.2. Op 23 mei 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 27 september 2017, alwaar de partijen uitdrukkelijk uitgenodigd werden om te reageren op de in de beschikking van 8 mei 2017 opgenomen grond, staat het volgende vermeld: *“Verzoekende partij volhardt in haar verzoekschrift. Zij verwijst naar haar wens om in het huwelijk te treden. Zij meent dat er dan ook een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.*

Verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij door te volharden volledig voorbijgaat aan het doel van de vraag om te worden gehoord, zijnde haar visie ten aanzien van de inhoud van de beschikking waarmee zij het niet eens is, kenbaar te maken. Waar zij verwijst naar haar wens om in het huwelijk te treden en meent dat er een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, wijst de Raad erop dat hierop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. De verzoekende partij gaat niet op concrete wijze in op de motieven van de beschikking zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Door te verwijzen naar en het benadrukken van elementen uit het verzoekschrift, door louter aan te geven het niet eens te zijn met de beoordeling en voor het overige te blijven volharden in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 8 mei 2017 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft derhalve overeind.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 8 mei 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen, in de mate dat ze onvankelijk zijn, ongegrond zijn.

3.3. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC